

SPANIELIMUISTOJA

Meille päätettiin hankkia koira. Sen piti olla silittävä ja lapsiperheeseen sopiva kotikoira. Saamiemme ohjeiden mukaan päädyimme cockerspanieliin ja Pirkkalaan of Skyway-kenneliin. Siellä Miss Puolakkainen kertoi rodusta ja esitteli kirjavaa ja yksiväristä pentuetta. Vaikka meitä vähän huvitti esimerkiksi kuulemamme uusi sana muotovalio, olimme palatessamme punaisen narttupennun Valiant of Skywayn omistajia ja Suomen Cockerspanieliyhdistyksen jäseniä. Jäimme odottamaan pennun luovutusta ja keksimme sille nimen Peggy. Kesällä tutustuimme pentuun ja Cockerspanieliyhdistyksen lehteen. Näimme uutisen Hämeen Spanielikerhon perustamisesta, mutta valitettavasti emme olleet kokouksessa. Kun kävimme näyttämässä pentua Misselle, hän ehdotti Tampereen näyttelyä ja sitä ennen koulutusta. Eero ja Peggy menivät koulutukseen ja Eero palasi kertoen, että siellä oli Raittisen Tiska ja siellä oli kivaa. Näyttelyssä arvosteli Börje Ehnberg ja Peggy oli nuorten kilpailuluokan kolmas. Tästä se alkoi, harrastus.

Cockerikehät olivat siihen aikaan suuria ja Peggy oli sopiva ensimmäinen koira kouluttamaan näyttelyihin. Se oli aina

VOI 2.-4., mutta ei saanut ikinä sertiä. Keräsimme arvostelut kaikilta kotimaisilta tuomareilta ja muutamalta muuttakin. Pikkusormi oli annettu ja se vei koko käden. Spanielit ja kerhotoiminta veivät pitkäksi aikaa suurimman osan vapaa-ajastamme.

Kerhoillat olivat alkuaikojen toiminnassa tärkeitä. Ohjelmat vaihtelivat. Muistan näistä trimmausillan. Puheenjohtaja

Olli Tikkan ohjauksessa trimmattiin koiran oikea puoli. Kotitehtävänä oli muotupuolen otuksen saattaminen cockerin näköiseksi. Kerhon trimmaajat olivat aluksi kaikki miehiä: Olli Tikka, Reijo Raittinen, Veikko Leimu ja Eero Santala, jotka kävivät myöhemmin ”pikkukerhoille” neuvomassa trimmausta.

Joulujuhlat olivat hauskoja loppuvuoden tilaisuuksia. Ruokailtiin, tanssitiin

Trimmausta Pohjanmaalla opettamassa Veikko Leimu ja Eero Santala. Kuvassa valkopaitainen Veikko.

Ei ensimmäinen, vaan viimeinen cockerimme Vilma

Juhlatunnelemissa Vehonien balettitiryhmää Veikko Leimu ja Olli Tikka, takana Pekka Kotamäki

Barbara Streisandin go go ryhmän tytöt Jari Salokanto ja Raimo Mertimo

Hämäläisnäytelmä Huonot naiset Tammerkosken sillalla. Poliisi Jukka Kulo, huonot naiset Terttu Santala ja Kirsi Salokanto ja ujo poikamiesressukka Raimo Mertimo

Kerhon cockereita pelastuspalvelutunnuksineen

tiin ja esitettiin ohjelmaa. Arvokkaat herrat vetivät päälleen rimpsuhameita ja olivat kepeästi tanssivia lumihuutaileita, perhosia ja kukkasia. Lucia-kulkue oli useana vuonna ohjelmassa. Lucia vaihtelivat Mauno Koivulasta (n. 2 metriä) Pimpula Kuloon (n. 45 kg). Modernisoituun versioon Kiven Seitsemän veljeksien joulusaunasta saatiin pyjamat ja yöpaidat lahjaksi Suomen Trikoolta. Juhania esitti Veikko Leimu, jolle esiintyminen oli aina helppoa. Raili Vairisto oli myös ahkera ohjelmien järjestäjä. Hän toi meille naisille esitettäväksi laulunäytelmän Nainen kautta aikojen. Peruukit ja osa puvuista lainattiin teatterista. Kyllä laulaminen meitä joitakin jännitti, mutta oltiin hienoja! Orvo Kulo toimi säästäjänä. Joinakin vuosina järjestettiin myös Kevättrioha, jonka ohjelmaa lainattiin yleensä television ajankohtaisista hupailuista, esimerkiksi Ilkamat, Kankkulan kaivolla, Baccarat ja Barbara Streisand.

Syksystä kevääseen olivat sunnuntaisin pidettävät kävelylenkit suosittu ohjelma kerhossamme. Kaupungin herroilta käytiin kumartamassa lupa hieman raivata ja Ossi Grenin suunnittelemin viirein merkitä 2-3 km pitkä kerhon oma polku. Koirat saivat juosta vapaina Kaupin metsässä ja jäällä. Omistajat reippailivat polulla ja taukopaikoilla oli tapana parantaa maailmaa, ainakin koiramaailmaa. Tämä ilo loppui, kun osa alueesta tarvittiin korkean tason käyttöön. Alueelle rakennettiin UKK-instituutti.

Kerhon vakavampi toiminta alkoi, kun huomattiin spanielille luontainen siksak-liikunta sopivaksi ketjussa etsimiseen. Olimme mukana alueen pelastuspalvelussa. Etsintää harjoiteltiin Kaupin Kissaniityllä. Muutaman kerran koirat joutuivat tositoimiin kadonneen löytämiseksi.

Spanielien metsästyskokeen suunnittelussa oli hämäläisten arvokkaana apuna Erik Anttinen, kanakoiratuomari. Ensimmäinen metsästyskoe oli Vesilahdesa. Cockereita oli Helsingistä, Lahdesta ja Hämeen Spanielikerhosta ja yksi englanninspringeri Helsingistä. Tuloksista en muista mitään, mutta keittiöpuolesta sen, että varattua mehua jouduttiin huomattavasti laimentamaan lämpimään sään vuoksi.

Pelastuspalvelukoulutusta Kaupin jäällä

Tottelevaisuusrinki pyörii ulkona

Tottelevaisuuskoulutusta Kaupin maneesissa

Jäljestämiskoetta suunniteltiin ja harjoiteltiin aluksi mäyräkoiraväen kanssa. Tästä kokeesta tuli Hämeessä hyvin suosittu ja koealueet keskittyivät vähitellen metsäkämppien mukaan Rasille, Kalliojärven kämpälle huvisuuleineen ja Pilkottuun, jonka kerho lopulta hankki omakseen. Tämä harrastus on tuonut kerhoomme useita valioita ja tuomareita.

Hippoksella pidetyissä koulutuksissa opeteltiin näyttelykäyttäytymistä ja sosiaalisuutta, esimerkiksi vastaantulevan koiran kohtaamista. Kun siirryttiin sisätiloihin Kaupin maneesiin, koulutus keskittyi myös tottelevaisuuskokeen harjoituksiin. Koirat oli jaettu 2-3 luokkaan. Kerhoon alkoi tulla myös tottelevaisuusvalioita ja -tuomareita.

Melko pitkään kerhossamme oli vain cockereita. Kerran koulutukseen tuli Jukka Kuusisto, sittemmin usean rodun ulkomuototuomari ja kasvattaja, seurassaan naishenkilö, jolla oli ”aika huonon näköinen” maksanvärinen cockeri. Lähempi tarkastelu osoitti, että se oli fieldspanieli. Myöhemmin Mirja ja Raimo Mertimon Lähdesuon Nasta teki osaltaan fieldien historiaa kerhossamme. Samoihin aikoihin oli Pirkkalaan Helanderin sisaruksille (myöh. Liisa Frantsi ja Tiina Sinisalo) tullut amerikancockeri. Lisää uusia rotuja tuli, kun Anna-Liisa ja Orvo Kulo hankkivat musta-valkoisen englanninspringerin Weathercock of Skywayn Puolakkaiselta. Olimme jo jonkin aikaa mielineet

clumberia, koska Eeron mielestä isännän ja koiran tulisi muistuttaa toisiaan ulkonäöltä. Jakeli Puolakkaisen värikkäät vertailut tekivät tehtävänsä: Suomen ensimmäisestä welshipentueesta tuli meille Puppet of Skyway. Sitä rotuvalintaa emme ole katuneet. Kerhon ensimmäinen irlanninvesispanieli tuli Ritva Vesa-Patokorvelle ja ensimmäiset clumberit Somerolan sisaruksille.

Kerhon monipuolinen toiminta vaatii tietenkin rahaa. Alkuaikoina rahaa kerättiin juhlissa ihmisten peliviettiä hyväksi käyttäen. Olin mukana naruruletin teossa. Anneli Tikalla oli iso valkoinen lakana, hakaneuloja, narua ja kaikenlaista ihmisiltä saatua rihkamaa. Esineet kiinnitettiin lakanaan hakaneuloilla ja pitkällä narulla, ja narut pujotettiin wc-paperirullan läpi. Aikaa kului sen tekemiseen, mutta oli hauska seurata, miten pelatessa toisen romusta tuli toisen aarre. Nykyisin se tunnetaan kierrätyksenä. Ruletti muutettiin sitten pyöriväksi ja tavarat paranivat. Ompeluseuran kätevät naiset tekivät oikeita tarve-esineitä pannunlapuista unisex-esiliinoihin. Äijälupin tekemät piianpeilit, korutelineet ja puiset voiveitset olivat suosittuja rulettivoittoja.

Hämeen Spanielikerholla on ollut aina toimintaa muidenkin kerhojen kanssa. Alkuaikoina kolmen kaupungin ottelu Helsinki, Turku, Tampere oli vuosittainen tapahtuma. Vuoroin vieraisissa käyden kisailtiin monenlaisissa spanieleille

Jäljellä. Koiraa ohjaa Viktor Muranen.

Ensimmäinen tottelevaisuusvalio Suomessa Woodpecker's Felicia om. Anita Oulasvirta

Ensimmäinen kaksoisvalio (jäljeltä) Colinwood Distinction om. Mirjam Rosenqvist

Ensimmäinen käyttövalio (jäljeltä) Woodpecker's Esquire ohj. Viktor Muranen

Tottelevaisuutta. Koiran ohjaaja Orvo Kulo.

Raimo Vairisto jäljenteossa

Metsälle lähdessä. Takana Mauno Koivula ja Ossi Gren.

Metsästystilanteessa Mauno Koivula

kuuluviissa taidoissa. Voitto ei ollut pääasia vaan mukavat murkinat ja rattoisa yhdessäolo. Aikojen kuluessa ovat kerhon hupiveikot myös vieneet esityksiään Spanieliliiton kesäpäiville. Hämeestä on käyty joskus uusia kerhoja auttamassa toiminnan alussa.

Nyky aika tuntuu monessa suhteessa kovin totiselta verrattuna entiseen. Kuulin kuitenkin, että kerhomme 60-vuotisjuhla oli leppoisaa yhdessäoloa ilman turhaa pinnistystä. Olen iloinen, että Eero ja minä olemme saaneet olla mukana kerhon alkuaikojen aktiivisista toimijoista nykyisiksi sivusta tarkkailijoiksi. Toivotan onnea ja menestystä kerhon seuraaville vuosikymmenille.

*Terttu ja Eero Santala
kerhon
20-vuotisjuhlilla*

Terttu Santala

*Kerhomme pitkäaikainen
rahuri Mirja Mertimo
joskus kauan sitten*

*Anna-Liisa Kulo, Veikko
Leimu ja Terttu Santala
esittävät kerhon histo-
riikka*